

[Lilli Gyldenkilde]

få lov til at bruge vores kræfter og tjene en løn.

Lawaetz (FP):

Vi er jo nok enige om, at det drejer sig om hurtigst muligt og bedst muligt at få besat de ledige pladser. Det lader også til, at man er enige om – og arbejdsministeren indrømmer det – at det ikke fungerer, som det skal. Vi havde jo en udmærket studierejse til Sverige og fandt, når man gerne vil centralisere, at det fungerer, set med mine øjne, mere effektivt end det danske system.

Det kan ikke undre mig, at arbejdsministeren og hr. Kaj Poulsen, socialdemokratiet i det hele taget og SF, er imod at ændre på det system, vi har. Fru Lilli Gyldenkilde var dog derhenne, hvad vi er enige om, at parallelformidlingen i fagforbundene og A-kasserne burde fungere noget bedre. Det er en meget, meget lav procent, der går den vej.

Hvad selve forslaget angår, kan vi hurtigt blive enige med forslagsstillerne, for det har stået på fremskridtspartiets program hele tiden, at formidlingen skal foregå gennem fagforbundene, sekundært ved privat arbejdsformidling. Jeg er godt klar over, at det er der stor modstand imod, fordi man ønsker det modsatte: at gøre en offentlig institution så stærk som muligt. Jeg tror, at man kunne få flere i arbejde – så langt går man ikke i forslaget – fordi man i visse tilfælde hurtigere kunne få en plads besat. Jeg tror også, at der er mange, der simpelt hen kører fast i systemet. Vi skal ikke ind på en vældig debat om, hvor godt eller dårligt det fungerer, men jeg kan desværre trække en masse eksempler frem på, at det fungerer alt, alt for tungt og sinker tingene og somme tider ligefrem får virksomhederne til at opgive at søge en mand, hvis det drejer sig om en midlertidig beskæftigelse. Så dér var nok at tage fat på, hvis man har lyst. Det positive, tror jeg, er en større effektivitet.

Det er meningen med forslaget, at det skal være vederlagsfrit for den, der søger arbejde, og det er virksomhederne, der i en fart ønsker at få en kvalificeret mand eller kvinde, der skal betale de omkostninger, der bliver. Derfor er det frivilligt, om man vil bruge et sådant bureau, eller man vil lade være.

Man må gøre et eller andet. Arbejdsministeren må finde ud af at styrke sin arbejds-

formidling, eventuelt pille op af skuffen det, han lærte i Stockholm for et års tid siden, således at den virker noget bedre. Jeg skal ikke trætte arbejdsministeren og andre med at nævne alle de uheldige eksempler, der er, for dem kender vi alle sammen. Vi ved, at folk ikke vil køre over 10 km. Vi ved, at kontrolsystemet ikke fungerer. Jeg har eksempler på, at man sætter en kammerat ind, når man selv er på Mallorca, og får stemplet, at man har været til rådighed for arbejdsmarkedet, og sådan kunne vi tage en masse ting op. Jeg tror, at det private system, der bliver nævnt i bemærkningerne, kunne være en inspirerende konkurrent til det offentlige system. Det er der nok noget rigtigt i. I alle tilfælde er det helt klart, at man må op af starthullerne på en eller anden facon, for vi har ikke råd til, at hver eneste mulighed ikke bliver benyttet.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil gøre arbejdsministerens sidste ord til mine og sige, at vi gerne vil drøfte problemerne – og så kommer der en indskudt sætning fra mig: for det er der virkelig brug for – men ikke medvirke til en positiv behandling af forslaget.

Arne Melchior (CD):

Må jeg sige tak til de ordførere, der har taget ordet her. Ud over fra hr. Lawaetz var der vistnok ikke ligefrem bragende bifald rundt omkring fra, men det er også mandag i dag, så hvad kan man forvente? Men tak til dem, der ville undersøge det i udvalget og kigge nøjere på det, især selvfølgelig til dem, der gjorde det ud fra positive motiver.

Arbejdsministeren sagde, og det gjorde fru Lilli Gyldenkilde også, at hvis der bliver yderligere et sted, en adresse, hvor man kan blive matchet – altså arbejdssøger med arbejdsplads – så vil det splitte det op og vanskeliggøre det og gøre det uoverskueligt, og fru Lilli Gyldenkilde talte også om, at det ville skabe vanskeligheder. Det fatter jeg altså ikke. De ledige har dog vel ikke mere travlt – desværre – end at de har tid til at gå et tredje sted hen. Søger man en lejlighed, så nøjes man da vel ikke med at gå op på et eller andet centralkontor, og hvis der ikke er nogen lejlighed dér, så er der altså ikke nogen lejlighed. Man gør sig vel umage hos